

Šeptání jednoho člověka

Ponurý studený chodba byla patrně osvětlená. Bylo tu ticho a absolutně ticho. Jen občas sem dolehl kroky strážce, který procházel na konci chodby. Ale v tomto tichu bylo možno zaznamenat téměř neslyšitelné šeptání jednoho člověka. Měl svou celou pozornost na konci chodby. A každé den prosil o odpuštění.

Mate nevěstu? ozval se dozorce a dveře cely se otevřely.

Nevěstu? zašeptal potichu. Nevěstil, že tato slova byla určena pro něho. Už dlouho za ním nikdo nepřišel. Ani se nedivil, nevěřil jim to. Když byl ještě na svobodě, byl jen s matkou. Otec je opustil ještě když byl malý, moc si na něho nevzpomínal. Ale nikdy nebyl problémem dítěte, spíše naopak. Snažil se mámě ulehčovat. Dobře se učil, byl čitelný, dosti, chtěl na vysokou a to se mu také splnilo. Vypadalo to, že mu nic nechybělo. A tak to také bylo. Byl si vcelku spokojený studentským životem. Vlastně ještě stihl dokončit školu. Měl přítelkyni, se kterou plánoval rodinu. Jenže tohle všechno byla minulost.

Dovedli ho do místnosti pro návštěvy. Neměl ponětí, kdo by za ním mohl přijít. O to všechno bylo jeho překvapení, když uviděl svou matku.

Mami? vydechl překvapeně a cítil, jak se mu do očí tlačí slzy. Nechtěl plakat, a už vůbec ne před ní. Někdy rychle zamrkal.

Co tu děláš? Proč jsi přišel? Přece jsem ti psal, ať nechodíš... zahrnul ji otázkami.

Spěšně se má přití, proč jsem přišel tak pozdě. Neměla jsem tě poslouchat?

Ne, to je v pořádku, vím, že je to pro tebe těžké. Neměla jsi chodit?

Měla jsem přijít už dávno, rozplakala se.

Neplá, to je dobré, hm? Přesně proto jsem nechtěl, abys chodila.

Promi, rychle si utírala oči a pokusila se usmát, jak se má? Jsi v pořádku? Neublížeš ti tady?

Jsem v pořádku, nikdo mi neublíže, usmál se. A co ty, co venku?

Vyprávěla mu, co se za poslední rok stalo. O přítelích, o sousedech, o sobě. Poslouchal ji, ale najednou mu ten svět připadal strašně vzdálený.

Konec návštěvy? ozvalo se.

Zase půjdu, řekla.

Jak budeš chtít, nemusíš. Nechci, aby ses trápila.

Odvedli ho zpátky do cely. Najednou mu bylo strašně smutno. Dával se ven na beztichnou dvůr a poprvé od doby, co tu byl, mu po tvé zášle stávká slza.

Momentálně neměl spoluvězně. Věděl, že to nebude trvat dlouho, ale zatím si užíval toho, že byl sám. Měl povstání tichého a citlivého člověka. Ale nenechal si nic líbit. Moc nemluvil. Větinu času trávil sám. Nevyhledával kontakt s ostatními. Nikomu tu nevěřil. Jak by také mohl věřit vězňům, když ho zklamal jeho nejlepší přítel.

Seděl na posteli a dával se na fotku svojí přítelkyni. Už dlouho nepřišla. Věděl dávno, že je konec, ale mrzelo ho, že neměla tolik odvahy a cti, aby mu to řekla. Nepředpokládal, že na něho bude čekat. Byl tu na dlouho. Ale myslel si, že mu to dokáže být. Tak se v něm spletl.

Měl tady spoustu času na přemýšlení. Dny byly dlouhé a noci ještě delší. Šel se tu hrozně vlekl. Každé den myslel na to, co se tenkrát stalo. Každé den se sám sebe ptal, jestli udělal dobře. Tenkrát byl přesvědčen, že ano. Dnes si téměř tak jistě nebyl. Navíc teď už věděl, že on by pro něho to sám neudělal. Takže za ním nebyl. To ho bolelo ze svého nejvíce. A trvalo mu dlouho, než se s tím smířil.

Návštěva!

Dnes vypadala jeho máma unaveně. Vím si toho. Nikdy mu neudělal, jak jí je. I když se to před ním snažila tajit.

Mami, co se děje? zeptal se starostlivě.

Všechno je v pořádku, chabě se usmála.

Ne tak, řekni mi to. Přece jsme před sebou nikdy neměli tajemství? řekl, ale hned ho napadlo, že to není tak docela pravda. Ale kdyby věděla, co skutečně udělal, nikdy by s ním nesouhlasila. Už takhle to pro ni bylo těžké.

Já jsem nemocný? zašeptala. Nevím, jak dlouho za tebou ještě budu moct chodit?

Mami, řekl zoufale.

Je to rakovina, pokračovala, našla jsem si buňku v prsu. Budu muset na operaci, pak chemoterapie a také nějaké léky asi nepůjdu. snažila se, aby její hlas zněl klidně.

Ale kdo se o tebe bude starat?

Zaplatím si péčovatelku, nemám starosti.

Schoval obličej do dlaní. Nikdy jsem to neměl dělat, zašeptal.

Však, nikdy bych nevěřil, že zrovna ty budeš opilá, ale šel se nedělat.

Mami, řekl naléhavě a podíval se jí do očí, jak to auto nedělá? Tohle přízvěň bylo mnohem těžší než ta předtím.

Co tě trátila se nechápavě.

Já nedělá? zopakoval potichu. Nikdy bych za volant opilý nesedl a je paradoxní, že ta to jsem teď tady, ale odmlčel se.

Já to nechápu.

Řekni Petre.

Petr? zeptala se nevěřivě.

Jo, byl taky opilý, ale tvrdil, že to zví dne. Já nevím, proč jsem na to přistoupil, ale slavili jsme a vypil jsem víc, než bych měl. Za normálních okolností bych ho jen nenechal, natož abych s ním vlezl do auta.

Ale proč jsi to bral na sebe?

To je složitě. Měl problémy a tohle bylo to poslední, co potřeboval. Byl to můj nejlepší kamarád, věřil jsem, že by pro

m? ud?lal to sam?? v?m, ?e tohle nikdy nepochop?, proto jsem ti to taky necht?l ??ct??

?Jak mohl? Jak t? mohl nechat..??

?Asi to pro n?j bylo snaz??, ne? jsem si myslel. Nikdy tu za mnou nebyl. Spletl jsem se v n?m?? ?ekl zt?ka.

?Tak jim to ?ekni, ?ekni jim, jak to bylo, p?ece t? mus? pustit.? nal?hala.

?Mami,? usm?l se rezignovan?, ?nikdo mi nebude v??it. U? se s t?m ned? nic d?lat.?

?Kdo o tom je?t? v???

?Konec n?v?t?v!?!? dozorce pro n?ho p?i?el.

?Nikdo, nikdo to nev?, jen j? a on. T?eba m? na chv?li pust?, kdy? se dozv?, ?e?? nemohl to ??ct. Je?t? se na ni ohl?dl a pak za n?m zaklaply t?k? kovov? dve?e.

Vr?til se do cely. U? m?l nov?ho spoluv?zn?.

?Ahoj, j? jsem Dominik.? ?ekl, a natahoval k n?mu ruku.

Prohl?el si ho. Byl mlad?, tak osmn?ct devaten?ct, v?c by mu neh?dal. Ale nem?l n?ladu se s n?m bavit. Te? ne.

?Roman.? ?ekl po chvilce, ale jeho ruku ignoroval. Lehl si na postel a d?val se do stropu. Poprv? stra?n? litoval toho, co ud?lal.

?Za co tu jsi?? byl mlad? zv?dav?.

Neodpov?dal.

?Dob?e, nemus? mi to ??kat.? ?ekl po chvilce.

?Chce? v?d?t, pro? jsem tu j??? nedal se.

?Ne,? ?ekl tvrd?, ?chci m?t sv?j klid.?

?Ok, jen jsem t? cht?l trochu poznat.? h?jil se.

Na to u? mu neodpov?d?l. Vlastn? ho trochu zaj?malo, pro? tu je, ale nem?l n?ladu to s n?m rozeb?rat. Uv?domil si, ?e se k n?mu nechoval zrovna moc hezky. To k n?mu nesed?lo.

?Sorry, prost? te? nem?m n?ladu,? ?ekl omluvn?, ?pokec?me jindy, jo??

?Jasn?, v pohod?.? akceptoval to.

Jeho m?ma p?ece nesm? um??t. Ne takhle a ne sama. Pot?eboval se odsud dostat. Ale nev?d?l jak. ?t?k nep?ipadal v ?vahu, to jen ve filmech jim ?lo v?dycky v?echno tak snadno. Pravdu ??ct taky nemohl, nikdo by mu nev??il. Zb?valo mu jen doufat, ?e mu za dobr? chov?n? dovol? str?vit p?r dn? s matkou. Ale pochyboval o tom.

?Mus?m v?s zklamat,? ?ekl mu pr?vn?k, ?ale propustit by v?s mohli jen kdybyste byl v?n? nemocn? vy.?

Zb?vala mu posledn? nad?je. Zavolat Petrovi. Vy?ukal zn?m? ??slo a poslouchal vyzv?n?c? t?n. Cht?l to zrovna polo?it, kdy? se ozvalo: ?Pros?m??

?Tady Roman. Pot?ebuju tvou pomoc.? ?ekl a ?ekal, jak Petr zareaguje.

?O co jde??

?Mohl bys p?ij?t?? zeptal se m?sto odpov?di.

?Tak dob?e,? ?ekl Petr s povzdechem. Bylo sly?et, ?e mu ten rozhovor nen? p??jemn? a cht?l ho rychle ukon?it.

Vlastn? se docela b?l toho, ?e Petr nep?ijde. Na druhou stranu m?l strach i ze setk?n? s n?m. Ale pot?eboval ho. A on mu dlu?il hodn?.

Nakonec p?i?el. Dok?zal si p?edstavit, kolik ho to muselo st?t ?sil?.

?Ahoj, jak je?? zeptal se na ?vod.

?Pot?ebuju, aby ses postaral o m?mu,? za?al p??mo, ?m? rakovinu, mo?n? um?e a j? nechci, aby um?rala sama.? D?val se mu do o?? a sna?il se z nich n?co vy??st.

?Ud?l? to?? zeptal se, kdy? vid?l, ?e nen? schopen cokoliv ??ct.

?J? tvoje m?ma? je mi to l?to? Jasn?, ?e se o ni postar?m.? dostal ze sebe.

?Dob?e, d?ky.? ?ekl a zvedl se.

?Po?kej,? zarazil ho.

?My dva u? si nem?me co ??ct.? ?ekl nekompromisn? a ode?el.

Za p?r dn? tu byl Petr znovu. Ne?ekal ho, myslel si, ?e p?i?la m?ma.

?Pro? jsi mi sakra ne?ekl, ?e to v??? byl na?tvan?.

?Proto?e jinak bys za n? ne?el.? ?ekl klidn?.

?Vypadal jsem jako idiot. ?ekla mi, ?e ode m? nic nechce a kdy? jsem j? ?ekl, ?es m? poslal ty, tak mi to nev??ila.?

?No jo, to m? nenapadlo. Ale vlastn? se nediv?m, ?e ti nev??ila.?

?Pro?? Jsem p?ece tv?j nejlep?? p??tel, ne??

?Jo? Mysl? si, ?e takhle vypad? p??telstv???

?Jak?? nech?pal.

??e jsem tu m?sto tebe, s t?m jsem se sm??il, ud?lal jsem to, abych ti pomohl, ale ?e se na m? za to vyka?le?, s t?m se teda nesm??m nikdy.?

?Ale j? se na tebe nevyka?lal?? nam?tl.

?Ne? Tak pro? jsi za mnou nikdy nep?i?el, hm??

?Ty nev? jak? to je ??t s pocitem, ?e jsi zabil ?lov?ka. ??t s t?m, ?e kv?li tvoji blbosti n?kdo jinej um?el. Ka?dej den to m?m p?ed o?ima??

?A mysl?, ?e j? ne?? p?eru?il ho. ?Kdybych ti sebral kl??e rovnou, tak se nemuselo nic st?t. M?m na tom sv?j d?l viny. Ale ty jsi pro v?echny bez?honn? ob?an, to j? budu pro v?echny u? do konce ?ivota ten, co zabil. Ty jsi venku, m? v?echno a j? te? ztr?c?m jedin?ho ?lov?ka, kter? m? neopustil.?

?Ty jsi mysl?, ?e jsem za tebou nebyl, proto?e jsem se na tebe vyka?lal, jo..?? zeptal se zklaman?. ?Jen?e tak to nen?. Mysl? si, ?e se ti m??u pod?vat do o???. ??t s pocitem, ?e jsi zabil, je zl?, ale ??t s pocitem, ?e za tvoji vinu pyk? tv?j nejlep?? k?mo? je mnohem hor???

?Jen?e tak to je a je pozd? s t?m n?co d?lat. Ostatn?, byl to p?ece tv?j n?pad??

Jo, ale tys na něj p?istoupil.?

Jo, p?istoupil. J? ti to taky nevy??m. Jen jsi m? prost? zklamal.?

Sakra, pr?v? jsem ti ?ekl, jak to pro m? je t?k?.

Jo, ale nebyl jsi tu rok a kdybych ti nezavolal, nejsp? bys nep?i?el nikdy??

V?n? je to rok? Uteklo to rychle, ??kal jsem si, ?e za tebou zajdu, ale nem?l jsem odvahu. V?dycky jsem to odlo?il??

Jo, je to rok. Tob? to mo?n? uteklo rychle, tam venku, mezi p??teli, ale tady se ?as zastavil. Je?t? mi zb?v? sedm takov?ch let.?

Sklopil o?i. ?Promi?. Je mi to stra?n? l?to. Asi bych se m?l p?iznat.?

Jo? A co se t?m zm?n?? Nech? tam Jitku a to mal?? Co to v?bec je??

Hol?i?ka, Veronika. ?usm?l se, ?je n?dhern?.? dodal zasn?n?.

A u? jste se s Jitkou vzali??

Ne, cht?l jsem, abys mi ?el za sv?dka. Mysl?, ?e by t? na svatbu pustili??

Nev?m, mo?n? m? pust?j na poh?eb.?

V?n? je to tak zl???

J? nev?m, mo?n?, pr? je to tak pades?t na pades?t.?

M?l bych to ud?lat. ?ekl rozhodn?.

Nechce? vid?t sv? d?t? vyr?stat??

Jasn?, ?e chci. Ale nechci, abys trp?l za mn?.

J? u? nem?m co ztratit. A pak, ??dn? sv?dci nejsou, nikdo ti neuv???. Zapome? na to.?

Le?el ve sv? cele a p?em??el o Petrovi. Byli kamar?di od d?tstv?, kolikr?t jeden druh?ho vyt?hl z pr??vihu. Tenkr?t slavili promoci, ?sp?n? ukon?ili ?kolu a ?ekala je skv?l? budoucnost. Aspo? si to oba mysleli. Ale Petr kr?tce p?ed t?m zjistil, ?e jeho p??telkyn? je t?hotn?. Nav?c byl docela zadlu?en?, proto?e rodi?e ho tu nechali, odjeli do Anglie a vypadalo to, ?e se jen tak nevr?t?. Dodne?ka nev?d?l, pro? s n?m sedl do toho auta, pro? ho v?bec nechal ??dit, ale stalo se. A pak ta r?na? Obraz t?la let?c?ho p?es kapotu v?dal ka?dou noc. Petr nejd??v cht?l ujet, po??d opakoval, ?e nem??e j?t do v?zen?, ale s t?m on nesouhlasil. Z?stali tam a sna?ili se j? pomoci. Zavolali z?chranku a ne? p?ijela i policie, domluvili se, ?e to Roman vezme na sebe. Mo?n? za to mohl je?t? alkohol, co m?li v krvi, ale tenkr?t mu to nep?i?lo jako tak blb? n?pad. Z?ejm? i proto, ?e nem?l absolutn? tu?en?, co ho v?echno ?ek?.

Druh? den zavolal m?m?.

Ahoj, jak se c?t???

Jsem v po??dku. Akor?t? v?era tu byl Petr, ??kal, ?es ho poslal.?

Jo, to je pravda, ale tys ho pr? vyhodila.?

Jo, vyhodila. Po tom, co ti ud?lal? Pro? jsi ho za mnou poslal??

On mi nic neud?lal. Necht?l jsem, abys byla sama. J? s tebou b?t nem??u, tak aspo? on. V?dy? ho zn? od mala.?

No, asi ho zas tak dob?e nezn?m. Netu?ila jsem, ?eho je schopn?.

Mysl? sednout opil? za volant? Nebo nechat m? vz?t to na sebe??

Oboj?.

M?l probl?my, Jitka ?ekala d?t? a v?, ?e ho tu rodi?e nechali a z?stali v Anglii. V?d?li moc dob?e, pro? to d?laj, m?li tu dluhy a on je mus? spl?cet. P?i?el by o v?echno, nem?l by se ani kam vr?tit.?

A tys nep?i?el o v?echno?? zeptala se ironicky.

M?m p?ece tebe. ? trochu se usm?l.

Pro? ho najednou h?j?, ??kal jsi, jak t? zklamal??

Zklamal, ale vysv?tli mi to a j? nev?m? asi jsem mu odpustil. Nechci zahodit na?e p??telstv?. Nav?c je jedin? p??tel, kter? mi zbyl.?

J? nev?m, ? povzdechla si.

Mami, pros?m, nech ho, a? se o tebe postar?, kdy? j? nem??u. ?ekl nal?hav?.

Jak, kdy? v?m, co ud?lal??

On nic neud?lal. Teda, mysl?m, jako ?e m? do ni?eho nenutil, jen to navrhl, j? souhlasil, to je cel?.

V?dy? jste byli oba na mol?.

Hm, mo?n?, ale ud?lal bych to znova. Vlastn? u? jsem to ud?lal??

Co?? zeptala se nev??cn?.

Cht?l se p?iznat, ale j? mu to nedovolil. Nejsp? by se t?m stejn? nic nezm?nilo a pak, m? ani ne ro?n? hol?i?ku, m? hodn? co ztratit. J? u? ne. ? odm?l?el se. ?Teda, krom? tebe. ? za?eptal.

Dob?e, dob?e, tak j? to zkus?m. Nech?m ho, a? mi pom??e.?

To jsem r?d, ?ekl, a z jeho hlasu byla sly?et ?leva, ?a? p?ijde, tak ho za tebou po?lu. Tak ho pros?m zas nevyho?.

ekl s ?sm?vem. ?Budu muset kon?it. Tak se m?j. A dr? se.?

Ty taky. M?m t? r?da.?

Polo?il sluch?tko. Zhluboka se nadechl. ?Taky t? m?m r?d, ? za?eptal.

Kdy? zas p?i?el Petr, tak mu ?ekl o rozhovoru s m?mou. Souhlasil, ?e to zkus? znovu. Postupn? k sob? zase na?li cestu. Odpustil mu. Vlastn? ho i celkem ch?pal. Byl r?d, ?e se v n?m zas tolik nespletl. Te? ho pot?eboval v?c ne? kdy jindy. V?d?l, ?e on mu ?ekne pravdu o tom, jak je m?m?, a? u? je jak?koliv. Zat?m to vypadalo docela nad?jn?

Uplynuly t?i roky. M?l za sebou polovinu trestu a mohl po??dat o podm?ne?n? propu?t?n? za dobr? chov?n?. Doufal, ?e mu vyhov?. Jeho m?ma sv?j boj vyhr?la a p??telstv? s Petrem bylo mo?n? pevn?j?? ne? d??v a on se stra?n? t?il dom?. I kdy? v?d?l, ?e nic nebude stejn?

Ponur? studen? chodba byla po??d ?patn? osv?tlen?. Bylo tu ?ero a ticho. Jen ob?as sem dolehy kroky str?ce, kter?

proch?zel na konci chodby. Ale v tomto tichu bylo mo?no zaznamenat t?m?? nesly?n? ?ept?n? jednoho ?lov?ka. M?l svou celu ?pln? na konci chodby. A ka?d? den d?koval za to, ?e jeho m?ma je v po??dku.
?Jste voln?.? ?ekl dozorce a dve?e cely se otev?ely.
?Voln??? ?ekl potichu, jako by tomu ani nev??il.

www.psanci.cz